

Ози

Снимки: Ози; Личен архив

Отец **Божидар Главев** е роден на 12 юни 1963-а година. В средата на 80-те години на миналия век, той става един от основателите на рок група Ахат. През 1988-а година групата записва емблематичния за българската рок и метъл музика албум "Походът", който излиза на пазара през следващата 1989-а година. Музиката на всичките 8 композиции от албума е написана от Божидар Главев, а самия той е автор на текста на 5 от тях. С течение на годините песни като "Земя на слепци", "Дървото",

"Брадвата", "Огнени души" и "Походът" се превръщат в знакови за българския рок, а след допитване до феновете "Черната овца" е определена като най-добрата българска рок/метъл песен за всички времена. В началото на 90-те години изненадващо за всички Божидар Главев загърбва рок музиката изцяло и става православен свещеник, какъвто е и до днес. Своите задължения той изпълнява в село Горица, Бургаска област. Отец Главев има съпруга - Десислава.

Metal Katehizis: Отче Божидаре, разкажете ни как и кога открихте Бог? Има ли конкретна случка, свързана с това важно събитие във Вашия живот?

Отец Божидар Главев: Там е работата, че конкретна случка няма. То и не става от един път. Дълъг процес е, много случки са, много неща. От една страна това е някакво съзряване, търсене на нещо по-различно. Човек търси и се насочва към нещо. Специално аз се обърнах към рок музиката. Това, което ме привлече в нея, е критичността ѝ към някои обществени недъзи. Там рокът е много силен. Човек живее в този свят и има критичен поглед върху недъзите, които вижда. На определен етап рок музиката го задоволява като оценка на тази действителност. В последствие обаче се оказва, че оценката, която рокът и неговите средства дават, е крайно недостатъчна. В смисъл, че тази музика е много силна що се отнася до оценяване на обществени събития и състояния. Да речем лицемерието. Този недъг рокът го изобличава чрез своята изява. Но до там. За това, което при мен в даден етап започна да се проявява като търсене, рокът беше оскъден. Когато става въпрос за проблемите на личността, там той е изключително слаб и недостатъчен. Безкритичен към личностните проблеми, което, ако говорим на религиозен език, е грехът. Рокът не само, че премълчава някои грехове, но и издига в култ други. Неща, които са сериозни проблеми. От там идва и деструктивното влияние на рок музиката върху личността.

Разбира се, аз тогава не осъзнавах нещата в този им вид. Но съм виждал недостатъците и този омагьосан кръг, в който рокът завърта личността. Протестираш срещу някакви проблеми, но не навлизаш на дълбоко в тяхната същност. Остава си само като изкрещаване на проблема, без неговото разрешаване. Именно това разрешаване на проблемите аз намерих в християнската православна вяра. Избягвам да казвам религия, защото под тази дума се разбират всички видове вероизповедания. За това говоря за ПРАВОСЛАВНАТА ВЯРА в Спасителя Исус Христос, която Господ е оставил на земята. Тя е истинска и неподправена. Останалите религии имат различни човешки примеси в себе си, докато при нея не е така. И именно това и е хубавото. Дори може да се каже, че тя е по-скандална от самата рок музика. Ако съвременният човек наистина иска да бъде скандализиран, то той трябва да се обърне към православната вяра, да я познава. И да не я бърка с този черковен бит, който има в своите представи. На християнските празници, когато човек влезе в църквата и се огледа, остава с впечатлението, че тя е именно това, което той вижда. Но всъщност то няма нищо общо с нея. Православната вяра се открива във всекидневието, в тържествата на църквата, в поста. В дейния православен живот.

Всъщност, това е свързано и със следващия ми въпрос. Има ли някаква рецепта за това как човек да открие Бог? Съзнавам, че думата "рецепта" вероятно не е най-правилната, но все пак има ли нещо подобно?

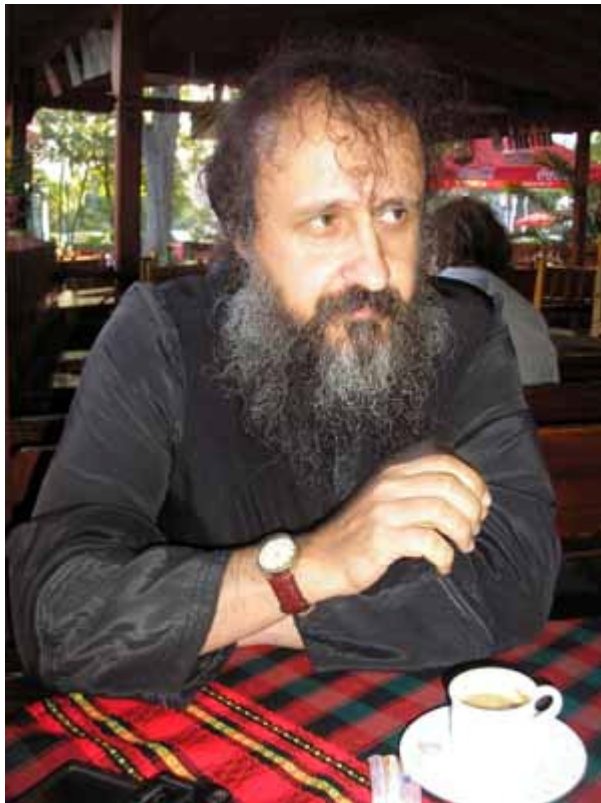
Няма рецепта. Първо, от една страна, това е строго индивидуално. И второ, понеже аз се позаинтересувах от живота и на други православни хора, моят опит ми показва, че винаги инициативата идва от самия Господ. За това и няма как да има рецепта. Има някакво посещение. Пак ще отбележа - не е задължително нещата да са свързани с някаква конкретна случка. В почетите случаи, когато става въпрос за съвременните хора, с които аз съм общувал, няма някакво потресаващо събитие, сюжет или разказ, който да накара човек да се обърне към Господ.

Спомняте ли си годините в които бяхте рок музикант от време на време и с какви чувства? Как гледате на тях днес?

Много добре си спомням онези времена и не гледам на тях с никакви отрицателни чувства. Това е част от пътя. Един житейски път, който - слава Богу - за мен поне е стойностно завършен. Както се казва - всичко е добре, когато завършва добре. При такъв край - когато вярата се появи като завършек, тогава наистина си е струвало и не е било напразно. Какъвто и да е бил пътят. Може да става въпрос и за много по-големи и закоравели грешници, които са се насочили към вярата. Когато краят е такъв, това е добре.

Да, но така е примерно при Вас. При други хора не е така. Знам, че понякога, не много често, се виждате с останалите членове на група "Ахат". Какво си мислите, като ги видите? Що за хора са те във Вашите очи днес?

Съжалявам ги. Защото от позицията на вярата и на човек, тръгнал по този път, те днес ми изглеждат като снимка. Сякаш са застинали. Това, което са били преди 20 години (направо звучи страшно, когато кажеш, че е минало толкова много време), са и днес. Тези хора, които познавах тогава, са заснети и застинали. На мен това не ми харесва. И за това ги съжалявам. Но не ги осъждам. Аз искам да видя човек в развитие. Че е отишъл по-напред. А всъщност в реакциите, в говоренето - всичко е едно и също. Чак се стряскам. 20 години са минали. Очакваш да видиш друг човек - пораснал, развил се. Лошото е, че това поведение се одобрява като цяло в рок музиката. Дори те не са толкова тежък случай. Има някои рок звезди, които са вече на по 60 години и не могат да се сетят, че вече са старци.

Като The Rolling Stones?

Да. То при тях е христоматиен случай. Това са хора, които имат внуци и правнуци и е странно да са на сцената. Времето е минало. Подвластни сме на времето така или иначе. Не можем да пренебрегнем тези процеси.

Създаването на музикално творчество и представянето му пред хората е вид самоизява. Не Ви ли липсва сега тази възможност за самоизява, която сте имал навремето?

Не. Категорично не ми липсва. Даже напротив. Сега съм много по-критичен. Задавали са ми въпроса: "Добре, ясно, насочил си се към пътя на вярата, но въпреки това пак имаш възможност за изява като музикален талант. В църквата има също възможност за такава изява. Защо не го правиш?" Аз дори в това отношение съм много резервиран. Човек някак си става критичен към себе си. Не е важно ти да се изявиш, а е важно, все пак, какво ще покажеш. Православната вяра дава едно чисто огледало, дава възможност да погледнеш вътре в себе си. Това не е изкривеното огледало на

себелюбието, което все ни казва колко сме свестни и ни заблуждава, че ще предложим кой знае колко ценности на хората. Православната вяра прави точно обратното. Тя ти дава изключително критичен поглед към самия теб. Човек се замисля: "Дали пък не трябва доста сериозно да поработя

върху себе си, пък чак тогава да търся някаква обществена изява?" Аз благодаря на Господ, че добре понасям и това, че съм селски свещеник. Има известен обществен интерес към мен, свързан с моето минало. Но сега изявата ми е като православен свещеник, пред по-малко хора. И отговорността е по-малка. Мен чак ме потрися мисълта как някои хора, благодарение на медиите, имат такива възможности за изява, че се оказват пред аудитории от хиляди, а понякога и милиони хора. Това за мен е изключително уродлива ситуация. Пред 10, 20, 100 или 200 човека е едно. Но да излезеш пред милиони и да носиш такава отговорност - смятам, че не е по силите на обикновен човек. Така че аз в момента се чувствам добре. Подобен вид изява не търся. И не ми липсва.

Как виждате ситуацията в България днес, от религиозна гледна точка? И малко по-конкретно за българина - религиозен ли е той? Почита ли Бог?

Според социологическите проучвания българинът се определя като православен християнин. Той самият смята така за себе си. Но една обективна преценка показва, че когато говорим за вярата на българина, тя е нещо доста странно. Не познавайки в дълбочина православната вяра, средностатистическият българин я смесва с всевъзможни учения. Невероятно разнообразие! Изключително безкритичен и либерален е към всякакви нови притурки. Има чувството, че колкото повече компоненти приложи към вярата си, колкото повече шарено стане (българинът обича да е много шарено, не знам защо е така), толкова по-добре ще е. За други неща може и да е така, но що се отнася до вярата, въпросът не стои по този начин. Трябва да имаш много точни критерии. В крайна сметка става въпрос за истина и за лъжа. Православната вяра дава критерии за това какво е истина и какво лъжа и съответно лъжите трябва да бъдат отхвърляни. А както вече казах, българинът е безкрайно безкритичен. В църквите може да се видят хора, които както вярват в Бога, както се кръстят пред иконите, така на следващия ден отиват при врачка, гледат хороскопи и т.н. В съзнанието на човека става миш-маш.

Какво мислите за последните 20 години? За прехода, който извървахме, и за пътя, по който сме поели?

Лутане. Ако може да се опише с една дума, то това е точно лутане. И в политически и в духовен план. Духовното е водещото, но когато нямаш добра и вярна духовна отправна точка, всякакви политики могат да излязат и да те поведат накъдето си искат, като ти хвърлят в очите някакви общи обещания. Общо взето това се получи за тези 20 години. И за това се зароди и разочарованието.

Именно с това е свързан и следващия ми въпрос. Къде точно българинът сбърка пътя и защо е вечно недоволен, каквото и да му се случи?

Сбърка в началото. Даже още преди началото на прехода. При нас някак си така се получи, че обожествихме и издигнахме в култ западната култура. Категорично мога да кажа и да се подпиша с две ръце, че това е голямата грешка на българина. Ние повярвахме изключително в Запада, отнесохме се ужасно безкритично към него, а от там нататък той си свърши своето. Лошото е, че процесите вървят така, че след като бяхме силно влюбени в западните държави, в крайна сметка бяхме завладени от тях. Видяхте какво стана с икономиката ни. Лошото е, че идва следващият процес, а именно ориенталското стъпало. Слава Богу, в този случай виждам все пак някаква защитна реакция у българина. Защото и там ако не се осъзнаем навреме, ще стане много лошо. Западът вече ни завладя, а сега се отнесохме по чалгата и ориенталската култура. Това е духовният момент, а след него идва и икономическият. Там може наистина да стане много страшно. Да бъдем завладени и от ориенталски властници.

Самият факт, че в последните 20 години почти през цялото време една етническа партия е във властта, доказва, че такава опасност има.

Това си беше грешка, която тръгна от самото начало на прехода. Наистина доста странно нещо. Явно в Европейския съюз, в който не може да има партия на етническа основа, има някакъв двоен аршин. Някакви двойни критерии. Въпросът стои - защо в България това беше допуснато? Защо за някакви дребни, буквоядни неща ни преследват, а за това - не?

В песента "Земя на слепци" се говори за човешката злоба и завист и за това как, ако някой сред слепите прогледне, то той бива унищожен от тях. Такива хора ли сме българите? Оковаваме ли векове с вериги онези сред нас, които виждат деня и светлината?

За съжаление, когато погледнем историята, ще видим, че има много такива случаи. И то не толкова на оковаване във вериги на прогледнали, колкото на почти религиозно преклонение пред слепци. Т.е. в нашата история има много известни хора (не бих желал в момента да споменавам

имена), които в личностен план са некачествени. Не добър материал. Има и обратното - много качествени хора, които са останали в забвение. Но това е въпрос за съвсем друг разговор, за един много болезнен анализ, на който тук и сега не му е времето. Трябва да дойде момент на събуждане и да се види, че не това са великите личности в българската история. Явно още доста горчив хляб трябва да изядем, за да се осъзнаем и в това отношение. За момента поне е ясно, че грешката беше почти религиозното ни преклонение пред Запада, което ни изигра лоша шега. Да видим оттук нататък какво ще се случи. Има отрезвяване според мен, дано да не е късно.

След като открихте Бог, чувствате ли се Вие лично като героя от песента? Чувствате ли се прогледнал сред слепци, като под "слепци" имам предвид рок музикантите у нас?

Има автори, които се отъждествяват с героите си. Аз не съм такъв и категорично не се отъждествявам с моите герои. Не става въпрос за такова нещо. Това е хипотетична ситуация, в която лично аз не се виждам. Художественият образ за това е силен, защото е изчистен и при него нещата са показани много черно-бели. В реалността нещата не стоят чак толкова черно-бяло. Не може да се каже, че даден човек проглежда, а всички останали са слепци. Има и други, които проглеждат, действителността е по-разнообразна. Това е просто един художествен образ, който вече е знаков. За да може човек да се осъзнае. За това и образът е изчистен и избистрен. Такъв е творческият метод за въздействие.

Рок музиката винаги е носила в себе си бунта. Лесно ли е да се измине пътя от бунтар до смирен пред Господа човек?

Тук е моментът да кажа и за още едно мое разочарование от рок музиката. Аз винаги съм я възприемал като алтернатива на статуквото. Но, ако забелязвате, когато рок музиката в световен мащаб започне да става част от статуквото, тогава е доста противно. Когато гледаме рок музиканти в скъпи лимузини като проповедници на лукса, против който въстават в своето изначално състояние - това е падението на рок музиката. Общо взето тя натам отиде. Започна да проповядва и да прокламира същото онова нещо, против което въставаше в своето начало. Т.е. тя изгуби своя начален капитал и се превърна в част от статуквото, за съжаление.

Що се отнася до конкретния въпрос, тук нещата са малко по-сложни. Аз споменах вече, че ако има нещо, което истински да скандализира съвременния човек, то това е православната вяра. При нея също става въпрос за бунт, но бунтът е насочен вече конкретно в личностен план, към твоето "аз" и към тази деструктивна същност на греха. Грехът е този, който унищожава самия човек, който подрива самата личност. Бунтът за това не може да се схване от хората точно като бунт и за това е трудно различим. Защото е вътрешен - човек воюва вътре в себе си с греха и с дявола, който го

тласка към този грях. Това е реалният, истинският бунт. Няма нищо по-скандално за съвременния свят от един човек, който искрено живее с Бога и иска да изпълнява принципите на православната вяра. Аз влизам в интернет и дори понякога съм се опитвал да се "сражавам" до колкото мога по тези въпроси в някои форуми. Те се приемат на нож много повече, отколкото останалите неща. Това, че някой може да се пребори с греховете, които са приети като нещо абсолютно недосегаемо за съвременния човек. Като да речем гордостта, желанието за слава, прелюбодейството, принципа на въздържанието. Това са все неща, които в момента, в който някой човек ги издигне, веднага бива подложен на непрестанен огън и на много сериозна съпротива.

На следващия ми въпрос вече почти отговорихте, но все пак може и да има нещо, което бихте искали да добавите. Какво мислите за рок музиката като цяло и посланията, които тя носи в себе си? Как ги разглеждате днес - като положителни или като отрицателни?

Цялостна оценка избягвам да давам. Защото наистина има страшно много хора, които все още слушат рок музика, заради изначалния стремеж на този бунт срещу социални явления. До там, като някакъв етап на развитие, би могъл, с много голяма уговорка, да изиграе някаква положителна роля. Но човек да остане като някаква снимка, да остане циментиран в рок музиката, това не е хубаво. Крайно недостатъчен е рокът за развитието и осъществяването на тези личностни търсения на съвременния човек. То и за това ги има тези проблеми с наркотиците, въпреки че това е съвсем отделна тема. Това е желание да се избяга от реалността, защото рок музиката не му дава онова, което той иска да намери. Върти се в омагьосан кръг и търси някакъв изход. Можем да погледнем на рока като на някакъв вид съвременен наркотик. За това и тези две неща (рокът и дрогата) вървят ръка за ръка. Смешно е, когато има фестивали под надслов "Рок срещу дрога" да речем. Рокът не може да е срещу дрогата. Това е същото, като "кучето срещу кренвирша". Абсурд!

Говорейки за религия, не мога да не обърна внимание на следния текст:

*Когато проговориш ти, ти казват:
Помисли! Не забравяй, че си смъртен!
Когато се затичаш ти, крещат ти:
Остави! Не забравяй, че си смъртен!*

Толкова ли е важно човек да не забравя, че е смъртен? И не е ли вярно твърдението, че когато това нещо му се повтаря непрекъснато, целта е той да бъде ограничен и смирен? Т.е. в крайна сметка да стане зависим от вярата си към Господ?

Зависи. Ако човек гледа на зависимостта си или на вярата си към Господ като на нещо отрицателно, тогава наистина е доста лошо. Но именно там е проблемът - човек не познавайки вярата към Господ, си представя, че това е нещо, което те ограничава в твоята личностна изява. А нещата не са такива. Вярата в Господ следва пълното развитие на личността. Т.е. личността се развива, когато се уподобява на Бог, на своя Създател. Само тогава имаме развитие. И обратно - тя се ограничава и буквално се убива, когато грехът действа деструктивно върху нея. Личността се унищожавя. Това е лъжовността на съвременния свят - той е издигнал в култ греха и дава вседозволености. "Вседозволеност" - т.е. да може грехът да е изцяло легитимиран, разрешен. А именно той е този, който срива личността и я ограничава. То е като при всяка страст. Обикновено ползваме за пример наркотиците - човек става зависим към тях. Същото е и с всички останали страсти. Те се легитимират чрез тази вседозволеност. Стане ли веднъж човек подвластен на страстите, става и съвсем ограничен, подтиснат и е под робството на греха.

Често, когато слушам песента "Черната овца", си задавам въпроса дали не се чувствате точно така, както се пее в текста? В крайна сметка Вие май сте единственият сред рок музикантите у нас, който се е обърнал истински към Бог и същевременно сте единственият сред свещениците, който е бил рок изпълнител. Не се ли чувствате различен от всички? И ако да - това пречи ли Ви или Ви помага?

Ще излъжа, ако кажа, че не се чувствам различен. Ясно е, че съм различен, че съм по-особен случай. Старая се обаче да не отдавам кой знае колко внимание на този факт, поради простата причина, че не е хубаво човек да се вземе прекалено насериозно. И най-важното, особено от позицията на православен и вярващ човек, е да не се превъзнасяш над другите за това, че си различен. По-скоро трябва да гледаш на различието като на голям Божи дар. Господ е открил някакъв път пред мен и не ме е отхвърлил заради греховете ми в миналото, пък дори и заради сегашните. Не ме е отхвърлил от лицето си и за това най-вече съм благодарен за тази разлика, до

колкото я има. Между другото, има и други свещеници, които са извървели този преход. Рок музиканти, но не с такава известност.

Как Ви приемат хората, на които проповядвате?

Няма кой знае какво значение за тях. За това и казвам, че е хубаво, че съм селски свещеник. От време на време се вдига шум - излизат разни публикации или по телевизията се появи нещо, в някое шоу споменат моето име. Това обаче е ден до пладне в селото. Хората не основават преценката си за някого на такива неща. Гледат човека как си върши работата. Това е основното. Какво е свършил на местна почва, а не в миналото си.

Светците носят вносни дрехи, поповете вонят на ром, въпроси никой не задава, мълчанието е закон.

Какво искахте да кажете преди 20 години, написвайки този текст, и как гледате на него днес?

Това е пак художествен образ. То си е казано ясно в текста на "Брадвата". Става въпрос точно за

тази обръканост, за това, че което трябва да е свято, не е свято. Тези, които трябва да са проповедници на чистотата, на светостта, не са такива. Това е имано предвид и за това е ползван този образ. В никакъв случай аз тогава не съм познавал свещеници. А и лично аз съм категорично против самото съществително, което много журналисти употребяват - "поп", поради простата причина, че то се е ползвало само в определен момент от историята, но особено по времето на комунизма се натовари с отрицателно съдържание. Когато човек уважава свещеника - и тук става въпрос не за някакво прекомерно уважение, а за такова, каквото трябва да има по презумпция, обръщението не може да бъде "поп". Когато става въпрос за някой, който само отваря и затваря църквата и общо взето за друго не става, обикновено хората го наричат "поп". Чувам, че доста млади хора употребяват такова обръщение, а това не прави чест на тях самите.

Що се отнася до текста, отново ще повторя, че нито тогава, нито сега смятам, че поповете вонят на ром. Има, разбира се, и такива изключения, но те са си отделни случаи. Не бива да се генерализира.

Предполагам, че вярвайки в Бог, вярвате и във Вечния живот. А вярвате ли във вечния живот чрез произведения на изкуството, които стават класически и надживяват автора си във времето? Защото вероятно точно такава ще е съдбата на албума "Походът".

Тук не става въпрос за вяра. Просто констатираме един общоизвестен факт. Явно е, че произведенията надживяват автора. Няма какво да се оспорва тук. Въпросът е друг. Това е вечност, но в някакъв много условен смисъл. Надживяват го, но до някакъв момент. Рано или късно ще бъде забравено. Дори и за най-добрия творец на изкуството идва краят на света, Страшния съд и там вече всичко приключва. Отвъд това е истинската вечност. А тази вечност на творците и техните произведения, за която говорите, е до там.

Какво мислите за живота днес? Не живеят ли хората в прекалено меркантилен и консуматорски свят и не се ли отдалечиха прекалено много от Господ?

Това е риторичен въпрос. Отговорът е ясен - определено да. Ясно е и че светът е меркантилен, и че много сме се отдалечили от Господа. Въпросът е обаче да не останем на това стъпало, на което просто си плачем на рамото един на друг. Както и тази гротеска, в която се е превърнал съвременният мъж - седи пред телевизора, псува през зъби и нищо стойностно не прави. Не трябва

да се оставяме на това стъпало. Има много неща, които могат да се направят. Църквите са отворени, Вярата е налична. Вярно е, че много от свещениците приличат на попове понякога, но Царството небесно не е затворено и човек трябва да извърви своя път. Да стане част от вярата, от църквата и да тръгне към това осъществяване на личността. Всяка отделна личност да върви по пътя към Бога и към наподобяване на нашия Творец и Създател. Този път не е затворен, колкото и невероятно да звучи в този наистина невероятно меркантилен свят. Спасението е налично и от нас зависи да извървим пътя към него.

Като стана въпрос за правилния път, днес като че ли е изключително трудно, а за повечето хора почти непосилно, да вървят по него. Което ми напомня за текста на песента "Нашият път":

*Време е да влезнем в правилния път,
с порив да разцепим мрака.
Живота ни зове на страшния си съд,
трудно е да бъдеш някой.
Ще срещнем тайни злини,
ще видим мъртви души,
но пътят наш е един
и по него напред ще вървим.*

Кой е правилния път, отче? И как може човек да разбере, как може да е сигурен, че е стъпил на него?

Ако си мислим, че има някакъв правилен път, на който застанем ли, ще сме абсолютно сигурни, че не можем да се килнем нанякъде, то това е пълна илюзия. Църквата показва един път, който от една страна дава възможност да търсим и открием истинския Бог, а от друга - да търсим и открием Божията воля за нас самите. Това е много важно. И благодарение на това всеки ден и всяка минута човек започва да си задава въпроса дали постъпва правилно, дали прави нещата по Божията воля, дали не се е отклонил от правилния път и т.н. Именно в това търсене на Божията воля личността започва да расте и да се развива. Ако човек не го прави, е просто статичен. Умира в едно статично състояние. Да, той живее, диша, ходи, но просто тази личност е мъртва. Не се развива.

Огнена ли е все още душата на отец Божидар Главев? За какво горяхте преди и за какво горите сега?

За какво преди и за какво сега? Честно казано, по моя преценка, нито преди, нито сега душата ми е достатъчно огнена. Някак си и аз самият съм носител на това съвременно състояние на относителна окаменялост и безразличие към неща, за които човек определено трябва да е по-огнен. Това го осъзнавам и като обществено състояние, и като мой личен недъг. Особено сега ми се ще душата ми да е по-огнена относно нещата, които върша в момента. Все ми се струва, че това горене, този пламък в душата, който го има, е недостатъчен. Това е важно и за мен, а е и като съвет към хората, които тръгват по пътя на вярата - да знаят, че нея я има, но това е само една искрица, едно пламъче, което непрестанно трябва да се разпалва. Не се ли прави, то тогава въгленчето на вярата угасва и човек става студен. Студенината е много съществен наш проблем. Общ. И мой личен, и обществен. С това трябва много да се внимава. Твърде студени и хладнокръвни станахме и то за неща, които трябва да ни скандализират или да ни уплашат, или да ни развълнуват. Много от тези неща се приемат с безразличие, а това е опасно.

Чувал съм, че на концертите на Ахат, групата слага една китара на сцената, специално за Вас. Как приемате този жест? И чувствал ли сте се някога изкушен да се върнете там?

Честно казано винаги съм оценявал този жест. Наистина е много мил. Но никога не съм се изкушавал да се върна. Дори се съмнявам, че те самите са го вярвали. По-скоро е като някаква символика. Ясно е, че няма как да стане. За мен подобна стъпка ще бъде не само връщане назад, но би било и падение. Да се върна към онова, което съм бил преди? Говорихме вече за това какво представлява рок музиката. Просто няма как да стане.

Отче Божидаре, накрая бих Ви помолил да се обърнете към читателите на сайта Katehizis.com. Чрез него Вие можете да споделите част от мислите си с много от феновете на рок музиката у нас. Има ли нещо, което бихте искали да ги посъветвате или просто да им кажете?

Не съм привърженик на такива изявления и не ми е там силата. Но бих им казал да не спират да търсят. Това е най-важното. Защото човек дори бидейки обикновен рок фен, ако навлезе в същността на нещата, а не просто да витае в някаква рок действителност, тогава непременно ще види, че има нещо, което е по-голямо от рок музиката. Което дава плод на неговите търсения в много по-голяма степен и в по-сериозна дълбочина. Нека да бъдат търсеци хора, а не гламави и празноглави рок фенове и непременно ще намерят вярата в Господ. Убеден съм в това.

